

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 grudnia 2016 r.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w W. VI Wydział Rodzinny i Nieletnich

w składzie następującym:

Przewodniczący : Przewodniczący SSR Barbara Ciwińska

Protokolant : Izabela Katryńska

po rozpoznaniu w dniu 22 listopada 2016 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z powództwa **G. A.**

działającej w imieniu małoletnich **W. A. i O. A.**

przeciwko **T. A. o alimenty**

1. zasądza alimenty od pozwanego T. A. na rzecz córki O. A. urodzonej (...) kwotę po 1.800 (jeden tysiąc osiemset) złotych miesięcznie, oraz na rzecz syna W. A. urodzonego (...) kwotę 1.500 (jeden tysiąc pięćset) złotych miesięcznie to jest łącznie na dwoje dzieci miesięcznie 3.300 (trzy tysiące trzysta) złotych miesięcznie płatne do rąk matki małoletnich G. A. do dnia 10-go każdego miesiąca z góry z ustawowymi odsetkami w przypadku uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat poczynając od 1 stycznia 2016 roku,
2. w pozostałym powództwo oddala,
3. kosztami postępowania obciąża pozwanego T. A. i nakazuje pobrać od niego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1.980 (jeden tysiąc dziewięćset osiemdziesiąt) złotych tytułem pokrycia nie uiszczonych opłaty sądowej,
4. wyrokowi w pkt 1 nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

UZASADNIENIE

W dniu 24 września 2015 roku **G. A.** działając w imieniu małoletnich dzieci: W. A. (7 lat) i O. A. (4 lata) złożyła pozew o zasądzenie na rzecz małoletnich alimentów od ich ojca T. A. w wysokości 2.200 zł miesięcznie na rzecz W. A. oraz 2.600 zł miesięcznie na rzecz O. A. płatnych z góry, do 7-go dnia każdego miesiąca, wraz z ustawowymi odsetkami w razie opóźnienia w zapłacie którejkolwiek z rat oraz o zasądzenie od T. A. na rzecz małoletnich powodów kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu G. A. podniosła, iż pozwany w maju 2015 r. wyprowadził się z domu i nie partycypuje w kosztach utrzymania dzieci. Stwierdziła, iż ona sama prowadzi działalność gospodarczą, ale jej dochody nie są stałe i regularne. Podała, iż w 2014 r. jej średni miesięczny dochód wyniósł 1.500 zł, natomiast w pierwszym półroczu 2015 r. około 5.000 zł. Natomiast dochody pozwanego zatrudnionego na stanowisku informatyka w firmie (...) w L. wynoszą około 50.000 zł miesięcznie. Jest on również – jej zdaniem – w posiadaniu licznych lokat bankowych, obligacji, akcji, jednostek uczestnictwa w funduszach inwestycyjnych. Przedstawicielka ustawowa podniosła, iż nie jest w stanie zapewnić dzieciom poziomu życia do jakiego przywykły, tym bardziej, że samodzielnie spłaca zobowiązania związane z zakupem działki oraz mieszkania, które uprzednio obciążały oboje małżonków w wysokości 750 zł. Ze względu na postawę męża jest zmuszona ponosić samodzielnie co miesiąc koszt najmu mieszkania w W. w wysokości 1.900 zł oraz dokonywać opłat eksploatacyjnych. Wnioskodawczyni podniosła, iż wyłącznie ją obciążają koszty zakupu jedzenia, które oszacowała na kwotę po 750 zł miesięcznie na każde z dzieci, odzieży i obuwia po 250 zł miesięcznie na każde z dzieci, przygotowania wyprawki szkolnej odpowiednio dla O. 80 zł i W. 120 zł, zapewnienie rozrywki, rekreacji,

opłacenie kosztów imprez, wycieczek, zdjęć, zajęć dodatkowych, leczenia stomatologicznego i specjalistycznego, obiadów szkolnych, sprzętu sportowego oraz kosztów przedszkola małoletniej O. w wysokości 800 zł. W konsekwencji przedstawicielka ustawowa wskazała, iż koszt utrzymania małoletniego W. wynosi 3.380 zł miesięcznie, a małoletniej O. 3.900 zł miesięcznie. Matka małoletnich podkreśliła, iż pozwany nie partycypuje w kosztach utrzymania dzieci w żadnym stopniu (k. 1-4 pozwu).

Pozwany **T. A.** pismem z dnia 31 grudnia 2015 roku uznał powództwo do kwoty 750 złotych miesięcznie na rzecz córki O. oraz do kwoty po 570 złotych miesięcznie na rzecz syna W., to jest łącznie na dwoje dzieci 1.320 złotych miesięcznie tytułem alimentów płatnych z góry do 7-go dnia każdego miesiąca (k. 43-52 odpowiedź na pozwu).

Ostatecznie na rozprawie w dniu 22 listopada 2016 r. pozwany T. A. uznał powództwo do kwoty 1.700 zł miesięcznie na dwoje dzieci. (e-protokół rozprawy z dnia 22 listopada 2016 r.)

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Małoletnia O. A. urodzona (...) (4 lata) oraz małoletni W. A. urodzony (...) (7 lat) są dziećmi pochodzącymi ze związku małżeńskiego zawartego przez G. A. i T. A. w 2007 r. (k. 25-26 odpisy skrócone aktu urodzenia)

W. A. uczęszcza obecnie do szkoły podstawowej, natomiast O. A. uczęszcza do prywatnego przedszkola. Opłaty za przedszkole O. A. opłacał pozwany. (okoliczności bezsporne)

Koszty utrzymania małoletnich dzieci stron O. A. (4 lata) i W. A. (7 lat) wynoszą obecnie :

1) 750 złotych na wyżywienie i środki czystości, w tym także obiady w szkole

W. (x 2 =1500 zł.)

2) 300 zł. ubrania, buty i inne rzeczy (x 2 =600),

3) 600 zł. koszty mieszkaniowe (x 2 = 1.200 zł.),

4) 300 zł. szkoła, edukacja, składki i dojazdy W.,

5) 300 zł. koszty psychologa dla W.

6) 850 złotych przedszkole O.

To jest łącznie na dwoje dzieci miesięcznie potrzeba **4750 złotych**, w tym na rzecz O. 1650 plus przedszkole (...) razem na O. 2.500 złotych miesięcznie. Natomiast na utrzymanie małoletniego W. potrzeba 2.250 złotych miesięcznie. W koszty utrzymania małoletnich nie zostały wliczone koszty zajęć dodatkowych W. bowiem są one dobrowolnie opłacane przez rodziców.

G. A. ma 42 lata, posiada wykształcenie wyższe pedagogiczne. Od grudnia 2013 roku prowadzi działalność gospodarczą – organizuje szkolenia. Płaci składki do ZUS w wysokości około 1.000 złotych miesięcznie. Dochód z tej działalności określa na kwotę około 3.000 złotych miesięcznie. Przedstawicielka ustawowa małoletnich powodów jest właścicielką mieszkania o pow. ok. 37 m², w którym rodzina mieszkała do połowy 2012 r.. Czynnosc za to mieszkanie wynosi 540 zł miesięcznie. Na zakup tego mieszkania G. A. zaciągnęła kredyt, którego rata miesięczna wynosi obecnie ok. 700 zł. Powyższe mieszkanie jest wynajmowane za kwotę 1600 zł miesięcznie, z czego ona spłaca ratę kredytu wziętego na jego zakup oraz pokrywa koszty jego utrzymania. W celu polepszenia warunków mieszkaniowych na potrzeby rodziny wynajęte zostało większe mieszkanie położone przy ulicy (...) w W. za kwotę 1.900 złotych miesięcznie (plus media w wysokości 120 zł). W tym mieszkaniu mieszka obecnie G. A. z dziećmi. Pozwany wyprowadził się sam z tego lokalu w maju 2015 roku, bowiem związał się z inną kobietą. G. A. i T. A. są także współwłaścicielami działki budowlanej o powierzchni 2.100 m² położonej w B. w odległości około 20 km od W.. Na zakup ww. działki

zawarli oni w 2007 roku (przed zawarciem małżeństwa) kredyt w wysokości 350 tys. zł. Na działce miał zostać zbudowany dom, który miał być przeznaczony na potrzeby rodziny. Została rozpoczęta budowa domu, tj. zostały wylane fundamenty co kosztowało ok. 45.000 złotych. Kredyt zaciągnięty na zakup tej nieruchomości spona pozwany, który chce tę nieruchomość przejąć na swoją własność. W dniu 30.09.2016 r. strony podpisały umowę o ustanowieniu między nimi rozdzielnici majątkowej małżeńskiej. G. A. nie jest w stanie pokrywać kosztów utrzymania dzieci samodzielnie. Zdaniem przedstawicielki ustawowej małoletnich powodów, pozwany bez jej wiedzy i zgody przejął wspólne oszczędności rzędu 260 tysięcy złotych i przeznaczył je na swoje cele. (e-protokół rozprawy z dnia 26 stycznia 2016 r., e-protokół rozprawy z dnia 7 czerwca 2016 r. oraz e-protokół rozprawy z dnia 22 listopada 2016 r. zeznania przedstawicielki ustawowej małoletnich powodów, k. 6-12, 17-19, 59, 66-70, 73, 76, 79, 83, 123-196, 338-418, 507-653 kserokopie faktur VAT, dowody wpłaty oraz potwierdzenia wykonania przelewów, k. 13-15 umowa najmu lokalu mieszkalnego, k. 16 – zawiadomienie, k. 268-281 elektroniczne zestawienie operacji bankowych, k. 284 – zaświadczenie, k. 285-288 kserokopia deklaracji PIT, k. 494-496 akt notarialny)

T. A. ma 38 lat, posiada wykształcenie średnie informatyczne. Do stycznia 2015 r. przez dwa lata pracował w Austrii, gdzie zarabiał około 10 tysięcy złotych miesięcznie. Od połowy marca 2015 r. do połowy czerwca 2015 r. miał kontrakt w L., zarabiał do 50 tysięcy złotych miesięcznie, ale ten kontrakt nie został mu przedłużony. Prowadził działalność gospodarczą. Obecnie pozwany twierdzi, że pracuje na zasadzie kontraktu. Jego przychód wynosi 17 tysięcy zł miesięcznie, zaś dochód miesięczny ok. 7.300 złotych. Wynajmuje mieszkanie o pow. 73 m² i część kosztów związanych z utrzymaniem mieszkania wlicza w koszty prowadzonej działalności, zaś osobiście za korzystanie z tego lokalu ponosi koszt około 1.100 złotych miesięcznie. Do kosztów jego utrzymania należą: zakup wyżywienia oraz chemii gospodarczej w wysokości 800 zł miesięcznie, zakup jedzenia w pracy w wysokości 300-350 zł miesięcznie, zajęcia na pływalni w wysokości 75 zł miesięcznie, zakup ubrań w wysokości ok. 200 zł miesięcznie, wydatki na sport w wysokości ok. 150 zł miesięcznie oraz wyposażenia domu w wysokości ok. 150 zł miesięcznie. Nie ponosi on kosztów najmu mieszkania, w którym mieszkają jego żona i dzieci. Zdaniem pozwanego koszty utrzymania dzieci wynoszą 5700 zł miesięcznie. (e-protokół rozprawy z dnia 26 stycznia 2016 r., e-protokół rozprawy z dnia 7 czerwca 2016 r. oraz e-protokół rozprawy z dnia 22 listopada 2016 r. zeznania pozwanego, k. 437-452 historia operacji, k. 454-458 dokumentacja z Urzędu Skarbowego W. – B., k. 467-469 dokumentacja z (...), k. 665-667 potwierdzenia wykonania przelewów, k. 684-691 kserokopia deklaracji PIT)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty przedłożone przez strony, których autentyczność nie była kwestionowana, jak również na podstawie zeznań świadków J. O. i M. L.. Ich zeznania należy uznać za obiektywne w zakresie sytuacji małoletnich powodów i ich przedstawicielki ustawowej, bowiem korespondowały ze sobą wzajemnie, jak również z dowodem z przesłuchania stron oraz pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym.

Na wiarygodność w znacznej części zasługiwał także dowód z przesłuchania w charakterze strony przedstawicielki ustawowej małoletnich powodów – G. A.. Jedynie w zakresie kosztów utrzymania, Sąd uznał, że zostały one zawyżone, szczególnie w zakresie wydatków na zakup jedzenia (dla małoletniego W.), rozrywkę, zakup sprzętu sportowego oraz wysokości części wydatków przypadających na małoletnich powodów związanych z utrzymaniem mieszkania, w którym małoletni mieszkają wraz z matką.

Sąd dał wiarę zeznaniom pozwanego, w zakresie w jakim odnosił się on do aktualnie osiągniętych przez niego zarobków, swojej sytuacji materialnej i bytowej, uznając je za przekonujące i logiczne, znajdujące częściowe potwierdzenie w złożonych do akt dokumentach.

Sąd Rejonowy zważył co następuje :

Powództwo należało uwzględnić w zakresie takim jak w orzeczeniu, a w pozostałym zakresie oddalić.

Obowiązek alimentacyjny jest jednym z podstawowych obowiązków ciążących na obojgu rodzicach względem ich wspólnych dzieci. Zgodnie z dyspozycją art. 133 § 1 Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego rodzice obowiązani są do świadczeń alimentacyjnych względem dziecka, które nie jest jeszcze w stanie utrzymać się samodzielnie, chyba że dochody z majątku dziecka wystarczają na pokrycie kosztów jego utrzymania i wychowania. Z kolei art. 128 Kodeksu

rodzinnego i opiekuńczego stanowi, iż obowiązek alimentacyjny polega na dostarczaniu środków utrzymania, a w miarę potrzeby także środków wychowania. W myśl art. 135 § 1 Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego ustalając zakres świadczeń alimentacyjnych należy kierować się dwiema przesłankami: usprawiedliwionymi potrzebami uprawnionego oraz zarobkowymi i majątkowymi możliwościami zobowiązanego. Obowiązek alimentacyjny służy zaspokojeniu interesu majątkowego osoby uprawnionej oraz realizacji obowiązków moralnych wynikających z więzi rodzinnych. Stosownie do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 20 stycznia 1972 r. (III CRN 470/71, Lex nr 7052) w sprawach o alimenty górną granicą świadczeń alimentacyjnych są zarobkowe i majątkowe możliwości zobowiązanego. Natomiast przez usprawiedliwione potrzeby rozumie się nie tylko elementarne potrzeby polegające na zapewnieniu minimum egzystencji, ale również takie, które stworzą uprawnionemu normalne warunki bytowania odpowiadające jego wiekowi, stanowi zdrowia i wykształceniu. Należy mieć również na uwadze, iż przy ocenie zasadności żądań dotyczących alimentów nie można w świetle treści art. 133 i 135 § 1 Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego pominąć zasady równej stopy życiowej rodziców i dzieci. Zasadę tę wyraził Sąd Najwyższy między innymi w uchwale z dnia 16 grudnia 1987 r. przyjmując, że dzieci mają prawo do równej z rodzicami stopy życiowej, niezależnie od tego, czy żyją z nimi wspólnie czy też oddzielnie (III CZP 91/86, OSNC 1988, nr 4, poz. 42).

Zdaniem Sądu zasadne jest ustalenie obowiązku alimentacyjnego pozwanego wobec małoletniej córki O. A. na kwotę 1.800 zł miesięcznie, zaś wobec małoletniego syna W. A. na kwotę 1.500 zł miesięcznie., łącznie 3.300 złotych miesięcznie. Alimenty w takiej wysokości pozostają adekwatne do rzeczywistych usprawiedliwionych potrzeb małoletnich, jak i do możliwości zarobkowych i majątkowych pozwanego.

W ocenie Sądu powództwo o zasądzenie od pozwanego alimentów w wysokości 2.200 zł miesięcznie na rzecz W. A. oraz 2.600 zł miesięcznie na rzecz O. A. nie zasługiwało na uwzględnienie, gdyż alimenty w takiej wysokości nie są adekwatne do potrzeb dzieci i wydatków ponoszonych na ich utrzymanie. Nie zostało udokumentowane, aby na zaspokojenie potrzeb dzieci konieczne były aż takie kwoty..

Zdaniem tut. Sądu usprawiedliwione potrzeby małoletniej O. A., która uczęszcza do prywatnego przedszkola wynoszą 2500 złotych miesięcznie. W koszty utrzymania dziecka wchodzi wydatki wskazane w pierwszej części uzasadnienia.

W ocenie tut. Sądu usprawiedliwione potrzeby małoletniego W. A., który uczęszcza do szkoły podstawowej wynoszą 2250 złotych miesięcznie i składają się na nie: wydatki wskazane w pierwszej części uzasadnienia. Sąd ustalając koszty utrzymania małoletniego W. A. nie wliczył kosztów jego zajęć dodatkowych, gdyż są one dobrowolnie opłacane przez oboje rodziców.

Zdaniem Sądu pozwany powinien w większym stopniu partycypować w kosztach utrzymania dzieci, tj. łącznie w kwocie 3.300 złotych miesięcznie z uwagi na lepszą sytuację finansową pozwanego i fakt, że matka małoletnich swój obowiązek alimentacyjny wobec dzieci realizuje również nakładem pracy osobistej wkładanej w ich opiekę i wychowanie. Małoletnia O. A. urodzona (...) (4 lata) oraz W. A. urodzony (...) (7 lat), z uwagi na swój wiek wymagają stałej opieki osoby dorosłej (poza czasem, w którym przebywają w placówkach edukacyjnych). Opieką nad nimi zajmuje się głównie matka, z którą dzieci mieszkają. Jej możliwości zarobkowe są także znacznie mniejsze niż jej męża, który obecnie zarabia pomiędzy 7.300 a 17.000 złotych miesięcznie i mieszka sam w wynajmowanym przez siebie mieszkaniu.

Zważyć również należy, że Sąd rozstrzygając w przedmiocie obowiązku alimentacyjnego opierać się winien nie tylko na podstawie zarobków otrzymywanych przez stronę, lecz również w oparciu o zarobki, które odpowiadają możliwościom zobowiązanego. Mając na uwadze doświadczenie pozwanego w pracy za granicą na stanowisku informatyka, gdzie osiągał znacznie wyższe zarobki niż obecnie (ok. 50.000 zł) oraz mając na uwadze zapotrzebowanie na (...) rynku pracy na informatyków, zdaniem Sądu możliwości zarobkowe pozwanego są znacznie wyższe niż obecnie osiąmane przez niego dochody. Nadto pozwany posiada możliwości majątkowe – jest właścicielem działki.

Z tych względów w punkcie pierwszym wyroku Sąd zasądził od pozwanego T. A. na rzecz córki O. A. urodzonej (...) kwotę po 1.800 (jeden tysiąc osiemset) złotych miesięcznie, oraz na rzecz syna W. A. urodzonego (...) kwotę 1.500 (jeden tysiąc pięćset) złotych miesięcznie, to jest łącznie na dwoje dzieci miesięcznie 3.300 (trzy tysiące trzysta) złotych

miesięcznie płatne do rąk matki małoletnich G. A. do dnia 10-go każdego miesiąca z góry z ustawowymi odsetkami w przypadku uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat poczynając od dnia 1 stycznia 2016 roku (tj. od dnia następującego po dniu, w którym pozwany złożył odpowiedź na pozew). W pozostałej części powództwo o alimenty zostało oddalone (pkt 2 wyroku).

O kosztach procesu orzeczono zgodnie z art. 98 i 100 Kodeksu postępowania cywilnego uznając, iż wobec ustawowego zwolnienia od kosztów sądowych strony dochodzącej alimentów, kosztami postępowania należało obciążyć pozwanego T. A. i pobrać od niego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1.980 złotych tytułem nieuiszczonej opłaty sądowej.

Wysokość opłaty wyliczona została od wartości przedmiotu sporu to jest : 3.300 zł. pomnożone razy 12 miesięcy = 39.600 z czego 5 % = 1980 zł.

O rygorze natychmiastowej wykonalności Sąd orzekł na podstawie art. 333 § 1 pkt 1 Kodeksu postępowania cywilnego.